

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **DML s.r.o.**
sídlem Dandova 2619/13, 193 00 Praha 9
zastoupené advokátem Mgr. Pavlem Kopou
sídlem Hlinky 57/142a, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2025, č. j. 14515/25/7700-50128-110726

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Pardubický kraj doměřil žalobkyni dodatečnými platebními výměry ze dne 27. 2. 2023 (dále jen „platební výměry“):
 - č. j. 216992/23/2801-52522-607304, za březen 2018 daň z přidané hodnoty ve výši 744 030 Kč a penále ve výši 148 806 Kč,

- č. j. 217542/23/2801-52522-607304, za duben 2018 daň z přidané hodnoty ve výši 417 248 Kč a penále ve výši 83 450 Kč,
 - č. j. 217620/23/2801-52522-607304, za květen 2018 daň z přidané hodnoty ve výši 108 083 Kč a penále ve výši 21 617 Kč,
 - č. j. 217635/23/2801-52522-607304, za červen 2018 daň z přidané hodnoty ve výši 94 647 Kč a penále ve výši 18 930 Kč.
2. Stalo se tak proto, že se žalobkyně měla účastnit daňového podvodu. Její odvolání proti platebním výměrům zamítlo Odvolací finanční ředitelství (dále jen „OFŘ“) rozhodnutím ze dne 9. 1. 2024, č. j. 219/24/5300-22442-710990, jež nabylo právní moci téhož dne, a napadené platební výměry potvrdilo. Proti tomu brojí žalobkyně v jiném soudním řízení správním u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice (sp. zn. 52 Af 8/2024).
 3. Podáním ze dne 25. 6. 2024 navrhla žalobkyně obnovu daňového řízení s odkazem na úřední záznam ze dne 22. 3. 2024 o podaném vysvětlení pana V. Z. učiněném v jiném (trestním) řízení. OFŘ návrh na povolení obnovy řízení zamítlo rozhodnutím ze dne 3. 12. 2023, č. j. 36611/24/5300-22442-710990 (dále též „rozhodnutí o obnově“). Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o obnově zamítlo žalované Generální finanční ředitelství rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „napadené rozhodnutí“).
 4. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobkyně u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 22. 4. 2025.

II. Argumentace žalobkyně

5. Žalobkyně navrhuje napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost. Je přesvědčena, že jí tvrzené skutečnosti a důkazy vycházející z úředního záznamu o vysvětlení podaném panem V. Z. naplňují podmínky uvedené v § 117 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Poukazuje na to, že zde obsažené informace se mohla dozvědět nejdříve dne 22. 3. 2025, kdy k podání vysvětlení došlo, avšak současně v úředním záznamu o podaném vysvětlení zachycené skutečnosti a důkazy v době původního daňového řízení již existovaly. Žalobkyně je pouze nemohla bez svého zavinění dříve uplatnit. Nemůže jí být kladeno k tíži, že pan V. Z. využil v rámci původního daňového řízení (kdy měl být vyslechnut jako svědek) svého práva nevypovídat, a k rozhodným skutečnostem se vyjádřil až později v rámci jiného (trestního) řízení.
6. Žalobkyně má za to, že jelikož v předmětné věci nebyla účastna podvodu na dani z přidané hodnoty, což dokládají nové skutečnosti a důkazy plynoucí z úředního záznamu o podaném vysvětlení, nemůže jí být doměřena daň z přidané hodnoty. Tyto nové skutečnosti a důkazy prokazují nesprávnost zjištění Finančního úřadu pro Pardubický kraj, neboť dokládají její dlouhodobou běžnou obchodní činnost s jinými osobami (možnými účastníky podvodu) v rozhodné době. Namítá, že jí nemohou být kladeny k tíži podnikatelské neúspěchy těchto osob (společnosti MORAVIA INDUSTRY a společnosti GODUS). Tyto nové skutečnosti a důkazy tak, jak byly uplatněny v návrhu na obnovu řízení, žalobkyně opakuje též v žalobě.

III. Argumentace žalovaného

7. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout, neboť žalobkyniní uváděné důvody obnovy řízení nenaplňují podmínky stanovené v § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu a v napadeném rozhodnutí se řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami.

8. Uvádí, že k obnově řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu může dojít pouze tehdy, je-li splněna věcná i časová podmínka zde uvedená, tj. musí být tvrzeny skutečnosti a důkazy, které vyšly najevo po vydání rozhodnutí a které žalobkyně nemohla bez své viny uplatnit dříve, a zároveň musí být takto tvrzené skutečnosti a důkazy způsobilé ovlivnit výrok dříve vydaného rozhodnutí. Z obsahu úředního záznamu o podaném vysvětlení je však zřejmé, že tento neobsahuje žádné nové skutečnosti a důkazy ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, jelikož byl vyhotoven až po právní moci odvolacího rozhodnutí OFŘ ze dne 9. 1. 2024. Nadto nejde o důkaz, jenž nemohl být bez zavinění žalobkyně uplatněn v řízení již dříve, neboť z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „za skutečnost, pro kterou by mohla být povolena obnova řízení, nemohou být považovány informace zjištěné z výsledku svědka provedeného po skončení daňového řízení, pokud výslech takového svědka mohl být navržen již v průběhu původního řízení“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8 Afs 65/2013-56).
9. Ke zbývající žalobní argumentaci namítající (obecně) nedostatečné a nesprávné vypořádání jednotlivých důkazních návrhů a skutečností obsažených v návrhu na povolení obnovy řízení pak žalovaný uvádí, že žalobkyně nepřipustně brojí proti právnímu posouzení zjištěného skutkového stavu finančním úřadem v původním řízení, jelikož obnovou řízení lze napravit pouze vady skutkové, a dále uzavírá, že s uvedenou argumentací žalobkyně se vypořádalo OFŘ podrobně (a nikoli nedostatečně) v bodech 25 až 33 rozhodnutí o obnově, přičemž se zde uvedenými závěry se žalovaný zcela ztotožňuje.

IV. Řízení před krajským soudem

10. Krajský soud v Brně rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba **není důvodná.**

Právní úprava a judikatura

12. Podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu „se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí“.
13. Z judikatury k obnově řízení v obecné rovině vyplývá: „Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, kterým se zasahuje do pravomocného rozhodnutí. Situace, kdy obnova řízení může být nařízena nebo povolena, proto musí být skutečně mimořádná, a závažnost okolností, pro které má být řízení obnoveno, musí převážet nad zásadou právní jistoty. Obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení či nezákonnosti daňového rozhodnutí a nezpochybňuje, že správce daně vycházel v okamžiku vydání rozhodnutí z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Umožňuje pouze to, aby proběhlo nové řízení, ve kterém budou zohledněny skutečnosti, důkazy a jiné okolnosti, které vyšly dodatečně najevo a které zpochybnily dosud zjištěný skutkový stav. ... Předmětem řízení o povolení či nařízení obnovy řízení podle § 117 a násl. daňového řádu není přezkoumávané rozhodnutí v úzkém slova smyslu, nýbrž to, zda jsou dány důvody k opětovnému „otevření“ řešení věci původním rozhodnutím již vyřešené. Teprve za splnění zákonem stanovených podmínek má přítom účastník řízení právní nárok na povolení obnovy

řízení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2008, č. j. 2 Afs 98/2007-91).

14. Nejvyšší správní soud se již zabýval i konkrétně významem výpovědi svědka v jiném řízení pro možnost obnovy daňového řízení, a to s těmito závěry: *„Má-li být důvodem obnovy řízení výpověď svědka, nebude zpravidla rozhodné, zda se později objevil či vyšel najevo protokol o výsledku tohoto svědka z jiného řízení. Podstatnou je pouze existence a dostupnost svědka. Jinými slovy lze říci, že za skutečnost, pro kterou by mohla být povolena obnova řízení, nemohou být považovány informace zjištěné z výsledku svědka provedeného po skončení daňového řízení, pokud výsledek takového svědka mohl být navržen již v průběhu původního řízení. Takový závěr by odporoval smyslu obnovy řízení, jímž je zohlednění skutečností, důkazů a jiných okolností, které vyšly najevo teprve po skončení původního daňového řízení“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8 Afs 65/2013-52).
15. Tento závěr ovšem Nejvyšší správní soud později korigoval pro případ, kdy daňový subjekt navrhoval provedení výpovědi svědků již v původním daňovém řízení: *„Skutečnost, že následně po ukončení daňového řízení tito svědkové vypovídali v pokračujícím trestním řízení z nějakých důvodů odlišně (pokud tomu tak opravdu bylo, což bude muset ověřit správní orgán), nelze klást k tíži daňového subjektu. Je možné připustit, že výpovědi, jež vzal správce daně v potaz v původním řízení, mohly být – např. vlivem souběžně probíhajícího daňového a trestního řízení, v nichž měly uvedené osoby odlišné procesní role – zkreslené. Nově provedené výpovědi svědků by tak mohly zpochybnit zjištěný skutkový stav, k němuž dospěl správní orgán v původním daňovém řízení, a mohly by tak představovat nové skutečnosti ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu (...) Správce daně si tak musí učinit úsudek o důvodnosti povolení obnovy řízení až po vyžádání příslušného trestního spisu a zjištění, zda se v něm nacházejí nové skutečnosti dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 1 Afs 227/2015-44).

Skutková zjištění

16. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a obsahu správního spisu (neboť skutkové závěry správních orgánů žalobkyně nezpochybňuje), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
17. Finanční úřad pro Pardubický kraj provedl u žalobkyně v období duben 2021 až únor 2023 daňovou kontrolu, jež vyústila ve vydání výše označených dodatečných platebních výměrů. Odvolání žalobkyně proti platebním výměrům OFŘ zamítlo. Podle orgánů finanční správy se žalobkyně zapojila do daňového podvodu, o němž měla a mohla vědět.
18. Velmi stručně lze shrnout, že podstata podvodu měla spočívat v tom, že britská společnost MORAVIA INDUSTRY LTD (nyní v konkurzu) odkoupila od insolvenčního správce společnosti VÍTKOVICE POWER ENGINEERING, a. s. za cenu 1,5 mil. Kč část závodu HARD pro výrobu lehkých ocelových konstrukcí (šlo o budovy a vybavení), a to v režimu bez DPH. Nepokračovala však ve výrobě, ale vybavení budov postupně v průběhu ledna až června 2018 odprodala společnosti GODUS, s.r.o. za cenu 4,8 mil. Kč jako zboží, tedy v režimu s DPH. Ta je dále ve stejném režimu za cenu cca 6,5 mil. Kč přeprodala žalobkyni. Žalobkyně nabyté stroje a další vybavení přeprodala dalším dvěma společnostem k sešrotování, tedy v režimu přenesení daňové povinnosti, kdy DPH hradí odběratel. Společnosti MORAVIA INDUSTRY a GODUS sice DPH z provedených transakcí přiznaly, ale neuhradily. Že šlo o podvod, dovodily orgány finanční správy zejména

z personálního propojení mezi zúčastněnými společnostmi, z jejich obecně rizikových znaků a nespolupráce s finanční správou, z měnícího se daňového režimu téhož předmětu plnění, z určení kupní ceny odhadem, dále z okolnosti, že zboží po celou dobu neopustilo areál závodu HARD, a také z toho, že společnost GODUS byla do řetězce zapojena bez jakéhokoliv ekonomického smyslu a ani nezaplatila kupní cenu svému dodavateli. Že o těchto okolnostech žalobkyně měla a mohla vědět, vyplývá ze zapojení jejího jednatele do celé transakce od samého počátku, byť postupně v různých rolích (nejprve od listopadu 2017 jako zmocněnec MORAVIA INDUSTRY k převzetí nabytého majetku závodu, později jako jednatel žalobkyně, přičemž podle výpovědí svědků po celou dobu fakticky organizoval a řídil demontáž vybavení, jeho přípravu k prodeji a odvoz).

19. Je důležité uvést, že v průběhu daňového řízení navrhla žalobkyně (mimo jiné) vyslechnout i svědka V. Z., jednoho ze dvou bratrů, kteří zčásti přímo a zčásti prostřednictvím britských společností ze skupiny C.M.B. kontrolovali jak společnost MORAVIA INDUSTRY, tak společnost GODUS, a znali se s jednatelem žalobkyně. Tento důkaz se Finanční úřad pro Pardubický kraj pokusil dne 3. 3. 2022 provést, avšak svědek odmítl vypovídat s odkazem na § 96 odst. 2 daňového řádu, tedy aby nezpůsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobě blízké (viz bod 87 odvolacího rozhodnutí OFŘ).
20. Žalobkyně podala po pravomocném skončení daňového řízení včasný návrh na povolení obnovy řízení. Odůvodnila jej úředním záznamem ze dne 22. 3. 2024 o vysvětlení pana V. Z. učiněném v jiném (trestním) řízení na Policii ČR. Uvedla, že tento záznam obsahuje nové skutečnosti a důkazy, jež mohou mít podstatný vliv na rozhodnutí finančních úřadů v dané věci, neboť nasvědčují tomu, že se žalobkyně neúčastnila podvodu na dani z přidané hodnoty, nýbrž že šlo o klasický obchodní případ mezi dlouhodobě spolupracujícími společnostmi s nežádoucími ekonomickými výsledky, tedy o pouhé podnikatelské selhání spolupracujících osob (společnosti MORAVIA INDUSTRY a společnosti GODUS), které žalobkyni nelze klást k tíži. Závěr o svém zapojení do daňového podvodu proto žalobkyně považuje za nesprávný. Ke svému návrhu připojila žalobkyně jednak záznam o podaném vysvětlení pana V. Z. na policii ze dne 22. 3. 2024, jednak další důkazy (které pan Z. ve svém vysvětlení zmiňuje a zřejmě je následně předložil policii). Žalobkyně poukázala na to, že skutečnosti obsažené ve vysvětlení a prokázané předloženými důkazy (jež obsáhle rozvedla a strukturovala do bodů A až I) nemohla v průběhu původního daňového řízení bez svého zavinění uplatnit, neboť jí nebyly známy.
21. Velmi stručně lze shrnout, že pan V. Z. se pokusil policii vysvětlit průběh celého obchodního případu tak, že původně opravdu chtěla společnost MORAVIA INDUSTRY dále provozovat závod HARD (jehož cena 1,5 mil. Kč vycházela z hodnoty majetku snížené o znalecky odhadnuté náklady na ukončení jeho provozu). Ale několik dní po jeho koupi obdržela MORAVIA INDUSTRY navzdory ústním příslibům insolvenčního správce výpověď z pronajatých prostor. Ve výrobě tak pokračovat nemohla a nabytý majetek byla nucena rozprodat s pomocí svých dlouhodobých obchodních partnerů (body A, G návrhu na obnovu řízení). Společnost GODUS přitom nebyla žádnou prázdnotou schránkou, ale naopak pravidelně obchodovala právě s takovým typem majetku, o jaký šlo v nynějším případě (bod C návrhu na obnovu řízení). Dále pan Z. tvrdil, že jak MORAVIA INDUSTRY, tak GODUS postupně splácejí své daňové dluhy s výhledem, že je uhradí úplně či jim vznikne dokonce přeplatek na dani. Navíc poukazoval na to, že daňové dluhy souvisí s jinou jejich obchodní činností, nikoliv s plněními pro žalobkyni (body B, D, E, F,

H návrhu na obnovu řízení). Žalobkyně v návrhu zdůraznila, že fakticky přijala zboží od společnosti GODUS, tj. že splnila hmotněprávní podmínky pro vznik nároku na odpočet DPH, proto jí tento odpočet v celkové částce 1 364 008,17 Kč náleží (bod I návrhu na obnovu řízení).

22. OFŘ návrh na obnovu řízení zamítlo rozhodnutím ze dne 3. 12. 2023 z toho důvodu, že úřední záznam o podaném vysvětlení není novou skutečností ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, neboť nejde o skutečnost, jež by zde existovala již v době původního daňového řízení (bod 21 rozhodnutí o obnově). Zároveň se však OFŘ pro úplnost, na více než šesti stranách, vypořádalo s návrhem na povolení obnovy řízení i po věcné stránce (body 24 až 33 rozhodnutí o obnově). Uvedlo, že žalobkyní uplatněná argumentace nezakládá ani věcně důvod pro obnovu původního daňového řízení, neboť jde o tvrzení, jež nejsou ani potenciálně způsobilá zpochybnit závěry finančního úřadu v původním řízení. Jde totiž o (1) skutečnosti, s nimiž se finanční úřad vypořádal již v původním řízení (body A, B, D, G, H, I návrhu na povolení obnovy), (2) tvrzení, která mohla žalobkyně uplatnit již v původním řízení, ale neučinila tak (body A, E, G návrhu na povolení obnovy), (3) skutečnosti pro posouzení věci nepodstatné (bod C návrhu na povolení obnovy), či o (4) skutečnosti, které vznikly až po právní moci odvolacího rozhodnutí (bod F návrhu na povolení obnovy). OFŘ stejně tak neshledalo, že by byly splněny podmínky pro obnovu řízení podle § 117 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť žádný z důkazů, z nichž orgány daňové správy v původním daňovém řízení vycházely, se neukázal být nepravdivým či neodpovídajícím skutečnosti, jak OFŘ podrobně vysvětlilo (bod 34 rozhodnutí o obnově).
23. Žalovaný poté k odvolání žalobkyně v napadeném rozhodnutí přisvědčil závěrům OFŘ v tom směru, že úřední záznam o podaném vysvětlení nenaplnuje časovou podmínku uvedenou v § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. K obecné námitce žalobkyně ohledně nesprávnosti a nedostatečnosti vypořádání její argumentace ze strany OFŘ odkázal žalovaný na body 25 až 33 odůvodnění rozhodnutí o obnově. Proti způsobu jejich věcného vypořádání přitom žalobkyně v odvolání nijak konkrétně nebrojila.
- Právní posouzení*
24. Nejprve je třeba říci, že žalovaný vskutku pochybil. Vyšel totiž z nesprávného právního názoru, že záznam o vysvětlení podaném v trestním řízení nemůže vést k obnově daňového řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, protože byl vyhotoven až po pravomocném skončení daňového řízení. To je naprosté nepochopení časové podmínky vztahující se na důkazy, jež mají odůvodnit obnovu řízení. Jelikož se vysvětlení pana V. Z. podané v trestním řízení týkalo skutečností, které nastaly již v době, kdy se uskutečňovala sporná zdanitelná plnění, a nikoliv skutečností, které by nastaly až po právní moci odvolacího rozhodnutí, byla ve skutečnosti časová podmínka splněna. To, že k podání vysvětlení došlo až po skončení daňového řízení, nehraje při posouzení časové podmínky žádnou roli.
25. Stejně tak nelze říci, že by snad podmínky pro obnovu řízení nebyly splněny proto, že nově navržený důkaz mohl být uplatněn v řízení již dříve. Pana V. Z. totiž žalobkyně navrhla k výslechu již v původním daňovém řízení, avšak pro odepření výpovědi nezjistily tehdy daňové orgány z tohoto důkazního prostředku žádné relevantní skutečnosti. To se do jisté míry podobá situaci řešené ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu

ze dne 14. 1. 2016, č. j. 1 Afs 227/2015-44 (byť tam šlo ve skutečnosti o to, že svědek vypovídal v daňovém řízení odlišně od později podaného vysvětlení v trestním řízení).

26. Soud tak musí přisvědčit žalobkyni v závěru, že obsah úředního záznamu o podaném vysvětlení z trestního řízení teoreticky mohl být v tomto případě novou skutečností či důkazem (potenciálně) odůvodňujícím povolení obnovy řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Zda tomu tak skutečně je, tedy zda skutečnosti nově vyšlé najevo mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, s tím se měly vypořádat správní orgány v řízení o povolení obnovy řízení. Jejich povinností tak bylo se s úředním záznamem o podaném vysvětlení seznámit a vyhodnotit jej po obsahové stránce, stejně jako ostatní nově předložené důkazy. Napadené rozhodnutí tak v soudním přezkumu obstálo jen díky tomu, že OFŘ tuto svou povinnost splnilo, ačkoliv se mylně domnívalo, že tak činí jen nad rámec nutného odůvodnění. V rozhodnutí o obnově se fakticky zabývalo podaným návrhem i věcně, přičemž žalovaný se s tímto věcným posouzením ztotožnil.
27. Krajský soud k tomu nejprve na vysvětlenou podotýká, že velmi zjednodušeně by se dala celá věc popsat takto: Jelikož svědek v daňovém řízení ničeho nevypověděl, tak orgány finanční správy z jeho výpovědi nemohly vycházet. Jejich rozhodnutí tak není založeno na závěrech plynoucích z výpovědi svědka, které by pozdější podání (odlišného) vysvětlení ze strany tohoto svědka mohlo jakkoliv zpochybnit. Jelikož se ale žalobkyně v návrhu na obnovu řízení pokoušela z podaného vysvětlení dovodit dalekosáhlé závěry, jimiž se snažila dodatečně vyvrátit i řadu jiných důkazů, z nichž orgány finanční správy při svých úvahách o daňovém podvodu nepochybně vycházely, bylo třeba přece jen reagovat na její vývody důkladněji. To však OFŘ učinilo.
28. Úřední záznam o podaném vysvětlení nebylo v nynější věci třeba vyžadovat od orgánů činných v trestním řízení, neboť žalobkyně jej připojila již ke svému návrhu na povolení obnovy řízení, stejně jako ostatní listiny, jež měly osvědčovat nová tvrzení pana Z. Z rozhodnutí o obnově je zřejmé, že OFŘ se s nimi podrobně seznámilo, načež dospělo k závěru, že tvrzené skutečnosti a důkazy nejsou způsobilé změnit výrok odvolacího rozhodnutí (body 24 až 34 rozhodnutí o obnově, stručně shrnuté v bodě 23 tohoto rozsudku). Žalovaný se s tímto posouzením v napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil a také soud je považuje za srozumitelné, přezkoumatelné a logické. Žádný důvod pro změnu těchto závěrů či pro závěr o jejich nesprávnosti žalobkyně v žalobě nenabízí. Jen opakovaně uvádí, jakou verzi skutkového stavu chce svým návrhem na povolení obnovy řízení prokázat a kopíruje beze změny argumentaci uvedenou již v samotném návrhu na povolení obnovy řízení. Nepolemizuje tedy vůbec s tím, jak jednotlivé důvody jejího návrhu na obnovu řízení vypořádalo OFŘ. Vyjadřuje jen prostý nesouhlas s jeho posouzením.
29. Soud nemůže domýšlet za žalobkyni její argumentaci, neboť by tím přestal být nestranným rozhodčím předloženého sporu. Postačí tak jen uvést, že ačkoliv neobstojí závěr žalovaného, že obsah úředního záznamu o podaném vysvětlení není, resp. nikdy nemůže být důvodem pro povolení obnovy daňového řízení, věcné vypořádání návrhu na obnovu řízení v rozhodnutí OFŘ se žalobkyni nepodařilo zpochybnit. V podstatě se o to ani nepokusila.
30. Dne 12. 11. 2025 doručila žalobkyně soudu doplnění své žaloby, ve kterém poukázala na rozsudek Okresního soudu v Jeseníku ze dne 9. 9. 2025, č. j. 7 T 66/2023-2813. Obžalovanými zde byli společnost DML (žalobkyně) a její jednatel, a dále společnost GODUS a její prokurista. Všichni byli osvobozeni, protože nebylo prokázáno, že se stal

skutek, pro nějž byli obžalováni. Podle žalobkyně tento rozsudek potvrzuje, že žalovaný nesprávně hodnotil důkazní prostředky, což vedlo k nesprávným skutkovým zjištěním. Soud však z tohoto doplnění nemohl vycházet, a to ze dvou důvodů. Za prvé, rozsudek v době vydání napadeného rozhodnutí ještě neexistoval a žalovaný jej tak nemohl v úvahách o obnově řízení jakkoliv zohlednit. A za druhé, rozsudek se vůbec netýká daňového trestného činu. Zabývá se zcela jinou skutkovou otázkou – žalobkyně byla spolu s dalšími obviněna, že ukradla z areálu HARD hutní materiál patřící společnosti VÍTKOVICE POWER ENGINEERING, ten pak prodala za účelem sešrotování a ve snaze legalizovat výnos z této trestné činnosti se dohodla se společností GODUS na předstíraném převodu tohoto majetku mezi těmito dvěma společnostmi, v němž společnost GODUS figurovala jako prodávající. To, že se tento skutkový děj nepodařilo prokázat, vůbec nevylučuje, že došlo k daňovému podvodu tak, jak ho popsal žalovaný v napadeném rozhodnutí, neboť ten se zakládá na jiném skutkovém ději a krádež hutního materiálu v něm vůbec nefiguruje.

31. Z uvedených důvodů soud žalobu podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobkyně před soudem neuspěla (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. 11. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu